

Arrest

nr. 227 542 van 16 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 2 oktober 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2019 om 12.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot op 21 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 31 januari 2011 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoekster

en haar echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissingen worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 60 525 van 28 april 2011.

1.2. Op 13 december 2010 dienen verzoekster en haar echtgenoot een aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag wordt onontvankelijk verklaard op 20 maart, 27 augustus en 23 november 2012 alsook op 24 mei 2013. Deze onontvankelijkheidsbeslissingen worden opeenvolgend ingetrokken en de Raad heeft in de vier ingediende beroepen de afstand van het geding vastgesteld (arresten nrs. 84 005 van 29 juni 2012; 94 971 van 14 januari 2013; 98 528 van 8 maart 2013 en 111 895 van 14 oktober 2013). Op 9 oktober 2013 wordt de aanvraag ongegrond verklaard en wordt tevens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. De Raad heeft het beroep tegen deze beslissingen verworpen bij arrest nr. 128 802 van 21 augustus 2014.

1.3. Verzoekster dient samen met haar echtgenoot en twee kinderen op 17 december 2015 een aanvraag in om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 3 maart 2017 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij deze verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard en neemt zij tevens een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster en haar gezin. Hiertegen wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoekster bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 354 van 10 oktober 2019.

1.4. Op 13 juni 2017 dient verzoekster samen met haar echtgenoot en twee kinderen een tweede aanvraag in om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hierbij worden medische elementen in hoofde van haar echtgenoot aangehaald. Deze aanvraag wordt op 12 april 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. Tevens wordt ten aanzien van verzoekster en haar gezin een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Hiertegen wordt een schorsings- en annulatieberoep ingediend bij de Raad. Op 7 oktober 2019 vraagt verzoekster bij wijze van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen om het hangende schorsingsberoep zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. De vordering tot schorsing wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 227 355 van 10 oktober 2019.

1.5. Op 17 mei 2018 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Deze aanvraag gebeurt in functie van de Nederlandse echtgenoot van haar nicht, in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet. Op 14 november 2018 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het hiertegen ingediende beroep wordt door de Raad verworpen op 22 maart 2019 bij arrest nr. 218 686.

1.6. Op 14 februari 2019 dient verzoekster een tweede aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger. Op 12 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Hiertegen is een beroep hangende gekend onder rolnummer nr. 237 782.

1.7. Op 2 oktober 2019 neemt verwerende partij op diezelfde dag een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van HANO op 2.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

*Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):
naam: B
voornaam: M
(...)*

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Het gegeven dat M.H., de echtgenoot van haar nicht, die de Nederlandse nationaliteit heeft, en betrokkens nicht zich in België hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Armenië niet in de weg staan. Immers, het louter feit dat betrokkene inwoont bij deze referentiepersoon en haar nicht heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van dhr. M en haar nicht. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van dhr M en haar nicht. Nergens uit het administratief dossier staat dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Ook betrokkenes echtgenoot S.J. en hun kinderen S.M. en S.H. verblijven in België. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Tijdens de arrestatie van de betrokkene werd gevraagd waar partner en kinderen op dat moment waren. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene aan de politie verklaarde dat haar dochter ziek is en stress heeft, man op dat moment naar de winkel was en haar zoon werken is met haar oom. De politie heeft betrokkene aangeraden contact op te nemen met haar gezinsleden en hen te noemen ook naar het politiekantoor te komen. Betrokkene weigerde echter contact op te nemen met haar gezin. Betrokkenes gezinsleden kunnen zich nog steeds aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Armenië. Zij hebben steeds de mogelijkheid om samen terug te keren naar het land van herkomst. Indien zij zich niet aanbieden, kan niet anders dan vastgesteld worden dat een eventuele repatriëring van betrokkene zonder haar gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt. Dit vormt uiteraard geen schending van artikel 8 EVRM (RVV, nr. 61.377 van 12.05.2011).

Betrokkene verklaart dat ze nog een zus heeft in Nederland. Verder verklaart betrokkene dat ze nog 1 broer en 1 zus in Armenië heeft. In die zin vormt een terugkeer naar Armenië geen schending van artikel 8 EVRM.

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 10 jaar in precair verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd.

Het feit dat betrokkene stages en opleidingen heeft gevolgd, opent niet het recht op verblijf.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezins en privéleven elders.

Betrokkene verklaart dat ze vorig jaar een operatie in Doornik onderging. Ze verklaart maagproblemen te hebben. Betrokkene toont echter niet aan dat deze problemen haar verhinderen om terug te keren naar haar land van herkomst.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan betrokkene werd betekend op 28.08.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente aan betrokkene werd betekend op 28.08.2019. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkenes asielaanvraag van 21.12.2009 werd op 31.01.2011 geweigerd door het CGVS en op 28.04.2011 definitief afgesloten door een negatieve beslissing van de RVV.

Betrokkene diende in totaal 5 keer een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980, namelijk op 20.06.2010, 18.10.2010, 20.02.2015, 12.11.2015, en op 13.06.2017. Deze aanvragen werden allen geweigerd. De meest recente aanvraag van 13.06.2017 werd ongegrond verklaard op 12.04.2018. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 7.05.2018 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Op 6.06.2018 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze weigeringsbeslissing. Het beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Op 17.09.2015 diende betrokkene een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 3.03.2017. Deze beslissing werd op 8.03.2017 aan betrokkene betekend samen met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Betrokkenes ingediende verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing op 7.04.2017 heeft geen schorsende werking.

Vervolgens diende betrokkene op 17.05.2018 aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, gestoeld op de afhankelijkheid van de echtgenoot van haar nicht, M.H., die de Nederlandse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. Deze aanvraag werd op 14.11.2018 geweigerd onder meer omdat betrokkene niet kon aantonen daadwerkelijk al van voor haar vertrek naar België daadwerkelijk afhankelijk te zijn van de referentiepersoon. Deze weigering (bijlage 20) werd op 20.11.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Betrokkenes beroep tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing werd door de RVV verworpen op 22.03.2019. Op 14.02.2018 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 12.08.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.08.2019 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende op 27.09.2019 een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van deze weigeringsbeslissing bij de RVV. Het ingediende beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Armenië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene werd door de gemeente Pelt geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene verklaart dat ze reeds 10 jaar in België. Ze verklaart dat ze hier is omwille van problemen in Armenië. Haar man was dierenarts en kreeg problemen, waardoor ze betrokken zijn. Ze verklaart niet terug te kunnen keren omwille van de problemen in Armenië.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in (land waarnaar zij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat ze vorig jaar een operatie in Doornik onderging. Ze verklaart maagproblemen te hebben.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(...)."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."*

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 8 van het EVRM, en van de materiële motiveringsplicht juncto artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een vande rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoeker (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Ten eerste dient er te worden gewezen op het gegeven dat uit het administratief dossier en de thans bijgebrachte medische stukken blijkt dat de echtgenoot van verzoekster aan ernstige medische aandoeningen lijdt, waarvoor hij tot op heden opgevolgd en behandeld wordt in het Rijk.

Verzoekster verwijst expliciet naar het medisch attest in bijlage dd. 05/10/2019 vanwege Dr. I. G. die uitdrukkelijk stelt, dat de echtgenoot van verzoekster Dhr. S. Z. (°28/07/1964) een zeer wankele gezondheid heeft en dat hij door haar echtgenote (i.e. verzoekster) wordt verzorgd.

De behandelende arts stelt verder dat het wegvallen van verzoekster een ontzettend belangrijk probleem zou vormen, aangezien de echtgenoot vrij beperkt zelfredzaam is en regelmatige medische controles noodzakelijk zijn, waartoe hij niet in staat is om deze zelf te organiseren.

Deze primordiale verantwoordelijkheid kan niet worden doorgeschoven naar andere gezins en/of familieleden. Verzoekster haar zoon oefent een zelfstandige activiteit uit en verzoekster haar dochter lijdt zelve aan medische aandoeningen met dien verstande dat zij geen mantelzorg kunnen verlenen aan hun vader.

Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk

de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Uit het administratief dossier blijkt onstuitbaar dat verzoekster al reeds een geruime tijd inwoont bij een EU burger.

Niettegenstaande het gegeven dat verzoekster in het kader van de procedure gezinshereniging niet heeft kunnen aantonen dat zij al reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de EU burger of deel uitmaakte van zijn gezin, diende verwerende partij te onderzoeken welke afhankelijkheidsrelatie verzoekster thans heeft gecreëerd op een situatie in België voor haar vrijheidberoving met de EU onderdaan.

Het louter verwijzen naar het niet ten laste zijn om reden van het enkele feit dat zij inwoont bij de EU burger, temeer daar het administratief dossier van verzoekster diverse andere stukken bevat waaruit haar afhankelijkheidsrelatie met de EU burger uit blijkt, is ter zake niet afdoende.

Er wordt nergens betwist dat verzoekster inwoont met een EU burger en dat de EU burger - die over afdoende, stabiele en regelmatige inkomsten beschikt – verzoekster volledig onderhoudt en tevens de medische kosten van de ernstig zieke echtgenoot ten laste nam.

Nergens wordt in de bestreden beslissing de relatie in se en duur van dit relatie betwist en nergens wordt de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en de EU burger in vraag gesteld. Verwerende partij stelt enkel dat zij niet ten laste is.

Verwerende partij verwijst het naar concept “ten laste” zoals zij zulks hanteerde in het kader van de weigerende beslissingen ex art. 47/1, 2° e.v. van de vreemdelingenwet, dewelke betrekking heeft op een situatie van een derdelander voor haar aankomst in het Rijk en voor haar verzoek tot gezinshereniging met de EU onderdaan.

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van

inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vevat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Verwerende partij stelt dat niettegenstaande het gegeven dat verzoekster daadwerkelijk inwoont bij haar nicht en diens Nederlandse partner, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ten laste is van haar nicht en diens Nederlandse echtgenoot.

Dit is in strijd met het administratief dossier, zoals hier voren al reeds uiteengezet.

Verwerende partij verwijst het naar concept “ten laste” zoals zij zulks hanteerde in het kader van de weigerende beslissingen ex art. 47/1, 2° e.v. van de vreemdelingenwet, dewelke betrekking heeft op een situatie van een derdelander voor haar aankomst in het Rijk en voor haar verzoek tot gezinshereniging met de EU onderdaan.

Verwerende partij stelt tevens dat verzoekster haar gezinsleden integraal in het Rijk verblijven, doch dat zij niet in het bezit zijn van een verblijfsrecht.

Dat de gezinsleden “het bevel om het grondgebied te verlaten” hebben ontvangen.

Verwerende partij concretiseert niet welke concrete bevelen de gezinsleden hebben ontvangen en wanneer zij deze bevelen hebben ontvangen en/of tevens jegens de gezinsleden thans een Bijlage 13 Septies werd uitgevaardigd, quod certa non.

Verwerende partij verwacht kennelijk dat verzoekster zelf contact zou beleggen met haar gezinsleden en dat zij alle gezinsleden naar het politiekantoor zou uitnodigen om met haar samen naar Armenië te vertrekken. Doch, stelt verwerende nog verder dat verzoekster weigerde om contact op te nemen met haar gezinsleden.

Tot slot verwijs verwerende partij naar de zussen en broers van verzoekster en concludeert zij dat een precair verblijf van 10 jaar in België geen recht opent op een verblijfstitel en dat sociale relaties niet worden beschermd door art. 8 van het EVRL.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet .

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoekster verblijft - zoals hier voren vermeld – al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in haar AD.

Verzoekster heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met een EU Burger in casu met de echtgenoot van haar nicht, zoals onstuitbaar blijkt uit de naar voren gebrachte stukken.

Verzoekster heeft geen enkele gezins- en/of familielid in haar land van herkomst.

Verzoekster haar echtgenoot en kinderen zijn niet het voorwerp van verwijderings maatregelen en verblijven aldus nog steeds in België.

Zij hebben hangende beroepsprocedures bij de RvV, waarvan kopij in bijlagen.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen :

- de duur van het verblijf in het land waaruit zij uitgewezen wordt: verzoekster woont sedert ‘2009 in het Rijk. Er wordt in casu niet betwist dat verzoekster al reeds een geruime tijd inwoont en volledig onderhouden wordt door een EU burger (in casu de Nederlandse echtgenoot van haar nicht).

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoekster al reeds een geruime tijd één gezin vormt een EU burger. De relatie in se en de duur van deze relatie wordt nergens betwist in de bestreden beslissing.

Verzoekster haar echtgenoot is ernstig ziek en behoeft dagdagelijks mantelzorg vanwege verzoekster. Dit blijkt uit een objectief medisch attest.

- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: verzoekster haar integraal gezin verblijft nog steeds in België en haar echtgenoot is ernstig ziek, aan wie zij dagdagelijks mantelzorg verleent.

Indien zij terug zou worden gedreven naar Armenië zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet .

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en

aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken en het AD.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de EU burger en zijn ernstig zieke echtgenoot van verzoekster, die alhier opgevolgd en behandeld wordt te verwachten om naar Armenië te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven en de afhankelijkheidsrelatie van verzoekster met de EU burger; de hangende beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de uitstekende integratie van verzoekster haar kinderen, de wankelende medische toestand van haar echtgenoot en de aan hem te verlenen mantelzorg, terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van haar gezinsleven in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoekster volhard in haar belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.”

2.3.2.2. Verzoekster betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig visum. De verwerende partij kon dan ook in beginsel op basis van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel nemen.

2.3.2.3. Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoekster, *in casu* haar vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat het een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van

effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

2.3.2.4. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in het bijzonder dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Het aantonen van bloed- en aanverwantschap volstaat dus niet wanneer het relaties tussen volwassen familieleden betreft. Er moet sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie die de gebruikelijke banden die tussen volwassen gezins- en familieleden bestaan, overstijgt.

Verwerende partij houdt, blijkens de bestreden beslissing, rekening met de aanwezigheid van van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in België en gaat na of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, *quod non in casu*.

Hierbij wordt overwogen dat het loutere feit dat verzoekster inwoont bij deze personen niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste is van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht. Tevens wordt aangestipt dat verzoekster een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Vervolgens wordt erop gewezen dat verzoekster verklaarde dat ze nog een zus heeft in Nederland, maar ook een broer en een zus in Armenië.

Wat betreft de vaststelling dat verzoekster niet aantoonbaar afhankelijk te zijn van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, stelt de Raad vast dat deze beoordeling in de lijn ligt van de twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 14 november 2018 en 12 augustus 2019.

In deze beslissingen sprak de verwerende partij zich uit over aanvragen tot gezinshereniging van verzoekster met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Nederlandse echtgenoot van de nicht van verzoekster. De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvragen geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat verzoekster reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht. Evenmin blijkt er sprake van een gezamenlijke vestiging in het land van herkomst. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoekster niet afdoende aantoonbaar dat zij onvermogen was in haar land van herkomst voor haar komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst ten laste was van de Nederlandse echtgenoot van haar nicht. Ook blijkt niet dat deze Nederlandse echtgenoot van haar nicht over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoekster ten laste te nemen. De verwerende partij besloot nog dat het gegeven dat verzoekster gedomicilieerd is op het adres van de echtgenoot van haar nicht, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was of is van deze persoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont.

Verder werd bij deze bijlagen 20 ook rekening gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarbij een beoordeling werd gemaakt van de huidige relatie van verzoekster met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht. Daarbij werd onder meer overwogen dat de nicht en de echtgenoot van haar nicht niet behoren tot het originele kerngezin van verzoekster en dat de aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist omdat verzoekster een volwassen persoon is waarvan verwacht

mag worden zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht en ondanks het precaire verblijf in België, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

De Raad benadrukt voorts dat de door verweerder genomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('privilège du préalable').

Gelet op al deze elementen, kan verzoekster niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij nergens de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in vraag stelt. Evenmin kan de verzoekster voorhouden dat deze afhankelijkheid enkel werd beoordeeld vanuit het oogpunt of zij ten laste was in het land van herkomst. Er werd immers ook nagekeken wat de huidige afhankelijkheid is van verzoekster ten aanzien van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht.

Verzoekster volhardt in het betoog dat zij ten laste valt van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, meent dat er sprake is van een "zeer sterke afhankelijkheidsgraad" en stelt dat dit blijkt uit "diverse andere stukken" in het administratief dossier. Zij benoemt deze stukken echter niet en toont bijgevolg niet concreet aan met welke stukken de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden. Waar zij stelt dat de echtgenoot van haar nicht over voldoende bestaansmiddelen beschikt, merkt de Raad op dat in de bijlage 20 van 12 augustus 2019 nog door de verwerende partij werd vastgesteld dat "niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen". Waar verzoekster voorhoudt dat deze referentiepersoon verzoekster volledig onderhoudt en tevens de medische kosten van de ernstig zieke echtgenoot ten laste neemt, duidt zij nergens concreet aan waaruit dit zou moeten blijken en kan de Raad evenmin op grond van het administratief dossier enige aanwijzing daarover ontwaren. Bovendien spreekt verzoekster zichzelf in het verzoekschrift tegen omdat zij daarin stelt dat haar zoon een zelfstandige activiteit uitoefent, zodat zeker niet blijkt dat zij enkel afhankelijk zou zijn van de echtgenoot van haar nicht.

Het enkele gegeven dat verzoekster reeds enkele jaren bij haar nicht en de echtgenoot van haar nicht woont, vormt op zich geen aanwijzing dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn. Bovendien betwist verzoekster niet dat zij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van haar nicht en de echtgenoot van haar nicht, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar Armenië niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder haar nicht en de echtgenoot van haar nicht in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoekster en haar nicht en de echtgenoot van haar nicht wordt niet aangetoond.

Tenslotte verwijst de Raad naar wat reeds werd gesteld in arrest nr. 218 686 van 22 maart 2019: "*Het loutere feit dat zij sinds enige tijd bij de referentiepersoon in België verblijven maakt niet dat daaruit kan besloten worden dat verzoekende partijen afhankelijk zijn van de referentiepersoon. Zoals uit de bespreking hoger is gebleken blijkt niet uit de door de verzoekende partijen voorgelegde stukken dat zij in het herkomstland financieel/materieel ondersteund werden door de referentiepersoon. De stukken die zij voorleggen over hun verblijf in België, zijn aldus niet afdoende om te spreken van een vorm van afhankelijkheid van verzoekende partijen ten aanzien van de referentiepersoon die ertoe zou leiden dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven. Verzoekende partijen die respectievelijk vijftien, eenenvijftig, zevenentwintig en zesentwintig jaar zijn en het overgrote deel van hun leven op zelfstandige wijze in Armenië hebben geleefd, zij tonen immers niet anderszins aan en uit het administratief dossier blijkt dat zij pas eind 2009 naar België zijn gekomen, maken niet aannemelijk dat zij hun leven in Armenië niet op zelfstandige wijze verder zouden kunnen zetten. Het loutere gegeven dat zij in België inwonen bij de referentiepersoon en dat deze bepaalde kosten van verzoekende partijen in België dekt, doet niet anders besluiten. De Raad acht de motieven dat: "De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij (zij) ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. De verblijfsaanvragen op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 werden ongegrond afgesloten." dan ook kennelijk redelijk.*"

Het betoog dat verzoekster geen enkel familielid heeft in Armenië kan niet worden gevolgd nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zelf heeft verklaard nog een broer en een zus te hebben in Armenië, hetgeen zij niet betwist.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een gezinsleven met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven in die zin, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is *in casu* dan ook geen sprake. Verzoekster kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met haar nicht en de echtgenoot van haar nicht evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

2.3.2.5. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoekster, haar echtgenoot en haar twee kinderen wordt niet betwist. Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende dat hiermee rekening werd gehouden en dat een belangenafweging heeft plaats gevonden.

De Raad stelt vast dat er in casu geen sprake is van een weigering van voortgezet verblijf. Verzoekster bevond zich in precair verblijf, zodat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om verzoekster op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het gezinsleven alhier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Belgisch staat een zorgvuldige en kennelijk redelijke afweging heeft gemaakt tussen het belang van verzoekster bij de uitoefening van het gezinsleven en privéleven op Belgisch grondgebied en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven in het land van herkomst normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat haar echtgenoot en haar kinderen op illegale wijze op het Belgische grondgebied verblijven en allen ook een bevel hebben gekregen om het grondgebied te verlaten. Het oordeel van de verwerende partij dat verzoekster niet kan voorhouden van hen gescheiden te worden, acht de Raad, gelet op het illegaal verblijf van het gehele gezin en de bevelen die werden gegeven, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster poneert in haar verzoekschrift dat haar gezinsleden nog hangende beroepsprocedures hebben bij de Raad. De Raad stelt vast dat de beroepsprocedures die verzoekster bedoelt, inmiddels hun beslag hebben gekregen in de arresten nrs. 227 354 en 227 355 van 10 oktober 2019, waarbij de vorderingen tot schorsing werden verworpen.

Verder wordt in de bestreden beslissing aangestipt dat haar gezin niet aanwezig was op het moment dat verzoekster werd gearresteerd en dat verzoekster weigerde contact met hen op te nemen. De verwerende partij benadrukt dat verzoeksters gezinsleden nog steeds de mogelijkheid hebben om zich aan te bieden en samen met verzoekster terug te keren naar Armenië.

De Raad stelt vast dat verzoekster tegen deze vaststelling niets concreet inbrengt, buiten dat haar echtgenoot een ernstige aandoening heeft en tot op heden opgevolgd en behandeld wordt in België. Zoals reeds vermeld, werd op 13 juni 2017 een tweede aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend waarbij medische elementen in hoofde van verzoeksters echtgenoot werden aangehaald. Deze aanvraag wordt op 12 april 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De arts-adviseur oordeelde dat de medische aandoening van de echtgenoot geen reëel risico inhoudt voor zijn leven of de fysieke integriteit noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Armenië. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift medische stukken van 5 oktober 2019 toe, waar de behandelde arts attesteert dat de echtgenoot door verzoekster wordt verzorgd, dat de echtgenoot vrij beperkt zelfredzaam is en dat regelmatige medische controles noodzakelijk zijn waartoe hij niet in staat is om deze zelf te organiseren. De behandelende arts meent dat het wegvallen van verzoekster een ontzettend belangrijk probleem vormt. Verder wijst verzoekster erop dat deze zorgverantwoordelijkheid niet kan worden doorgeschoven naar andere gezinsleden omdat haar zoon werkt en haar dochter zelf medische aandoeningen heeft.

Verzoekster toont evenwel nergens aan dat haar echtgenoot medisch niet in staat zou zijn om haar te vervoegen en met haar terug te keren naar Armenië. Uit het medisch advies van 9 april 2018, waarop de voormelde ongegrondheidsbeslissing van 12 april 2018 steunt, blijkt "il n'y a pas de contre-indication médicale à voyage ». Er blijkt dus niet dat haar echtgenoot niet zou kunnen reizen omwille van zijn medische aandoening. Evenmin blijkt dit uit de medische stukken van 5 oktober 2019 die verzoekster heden voorlegt. In deze omstandigheden maakt verzoekster dan ook niet aannemelijk dat zij de mantelzorg die zij verleent aan haar echtgenoot niet verder zou kunnen zetten in Armenië. Voorts brengt verzoekster geen ander ernstig element naar voren waaruit zou kunnen blijken dat haar echtgenoot haar niet kan vervoegen om samen naar Armenië terug te keren. De Raad herhaalt daarbij dat ook haar kinderen reeds werden bevolen om het grondgebied te verlaten en ook de mogelijkheid hebben samen met verzoekster naar Armenië terug te keren. Verzoekster brengt hiertegen niets concreet in. Gelet op de afwezigheid van ernstige moeilijkheden die beletten dat verzoekster door haar echtgenoot en kinderen wordt vergezeld om samen terug te keren naar Armenië, is het standpunt van de verwerende partij dat indien deze gezinsleden zich niet aanbieden, niet anders kan worden vastgesteld dan dat een repatriëring van verzoekster zonder haar gezin door hun eigen gedrag in de hand wordt gewerkt, kennelijk redelijk. De verwerende partij kon dan ook terecht besluiten dat er geen concrete en precieze onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster haar gezinsleven niet zou kunnen verder zetten in het land van herkomst.

Samenvattend besluit de Raad dat verzoekster wat betreft haar gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat haar persoonlijke belangen in deze alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole.

2.3.2.6. Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoeksters privéleven en dat hierover een belangenafweging heeft plaatsgevonden. Hierbij overweegt de verwerende partij dat de loutere omstandigheid dat verzoekster de afgelopen 10 jaar in precair verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België haar geen gerechtige verwachting geeft op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. De verwerende partij overweegt dat het loutere feit dat verzoekster banden heeft gecreëerd met België niet onder de artikel 8 van het EVRM geboden bescherming valt daar gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd. Evenmin opent het feit dat verzoekster stages en opleidingen heeft gevolgd een recht op verblijf.

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat zij een bestendig sociaal bestaan in België heeft opgebouwd en dat zij uitstekend geïntegreerd is. Zij concretiseert echter op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die zij hier zou hebben opgebouwd waarbij de Raad opmerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door een verblijf hier te lande, op

zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Door haar vaag en algemeen betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven gebonden is aan België. Verzoekster toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die haar verhinderen een privéleven in haar land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)). De Raad benadrukt tenslotte dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 EVRM (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, par. 79). Verzoekster toont zulke uitzonderlijke omstandigheden heden niet aan.

Samenvattend besluit de Raad dat verzoekster wat betreft haar privéleven geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat haar persoonlijke belangen alsnog moeten primeren op het algemene belang van immigratiecontrole.

2.3.2.7. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt prima facie niet.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt op het eerste gezicht niet en bijgevolg ook niet van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat een weerspiegeling vormt van artikel 8 van het EVRM en de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

2.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES